

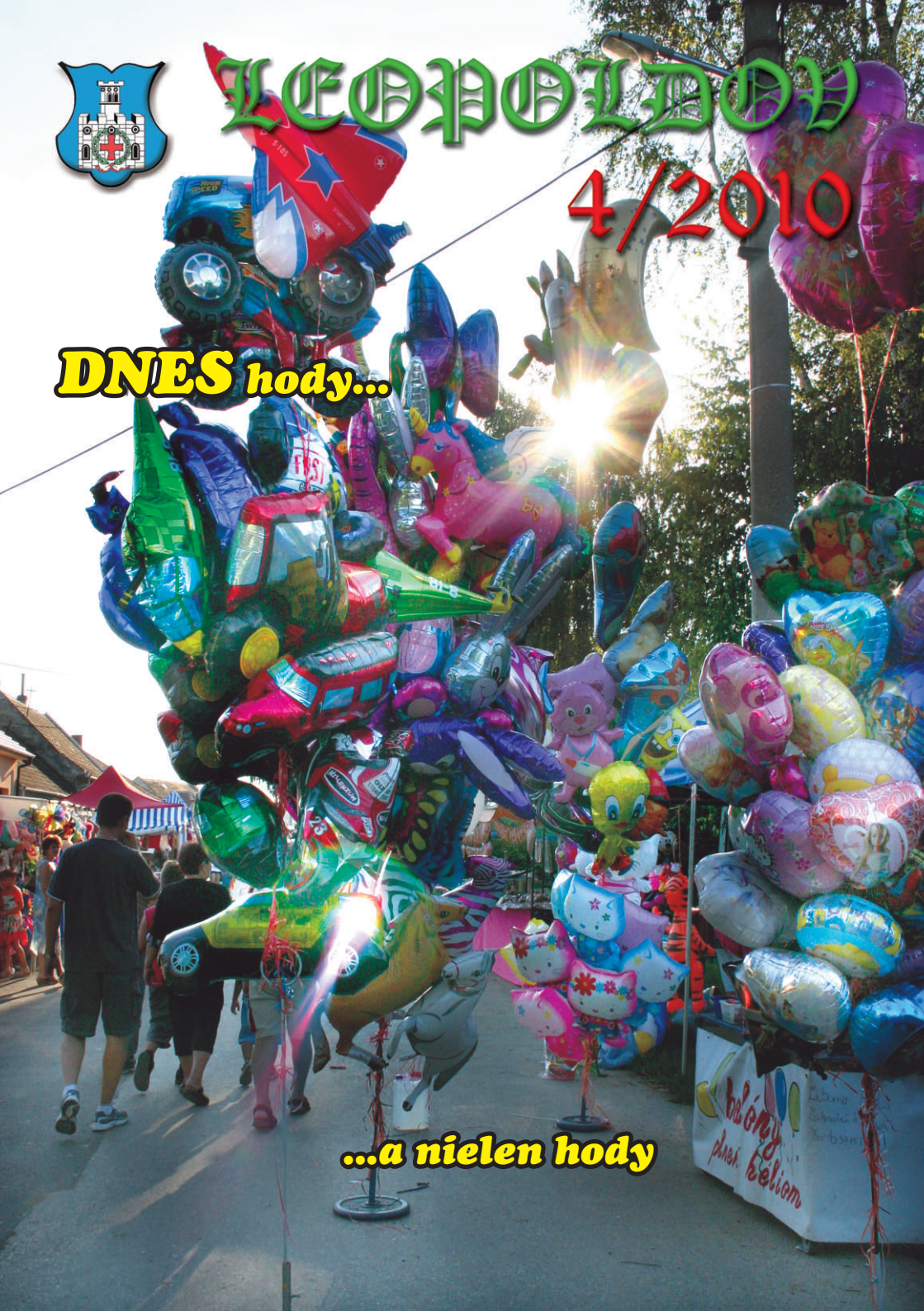

LEOPOLD

4/2010

DNES hody...

...a nielen hody

balóny
pláň. telom

TAVOS

s obmedzením znova pokračuje v kanalizácii

Na námestí bude treba byť opatrnejší

Aj keď stavbu kanalizačného systému v Leopoldove Trnavská vodárenská spoločnosť, a. s., v apríli pozastavila, vedeniu mesta sa podarilo vyjednať pokračovanie v kladení kanalizácie na tých miestach, kde je už vyfrézovaný povrch miestnych komunikácií a na miestach, ktoré sú strategické z pohľadu ďalších projektov. Je to dobrá správa takisto pre peších aj motoristov, ktorí si neraz nahlas poŕfali najmä v upršaných dňoch či pri predchádzaní v úsekoch, kde už cesta bola pripravená na kladenie kanalizácie.

Keďže kanalizácia je v majetku TAVOS-u, všetky súvisiace práce bude TAVOS aj sám hradiť (financovanie z fondov EÚ bolo pozastavené). V súvislosti s avizovaným projektom rekonštrukcie Námestia sv. Ignáca vedenie mesta dosiahlo aj to, že okrem kanalizácie samotného námestia bude čoskoro hotová aj kanalizácia s námestím súbežnej Bernolákovej ulice, ktorá už roky čaká na novú miestnu komunikáciu a tvorí spolu s kanalizáciou na námestí funkčný celok. Tieto práce si vyžadujú od TAVOS-u investíciu vo výške takmer 170 tisíc eur (5 miliónov Sk). V súčasnosti sa už pracuje v dvoch úsekoch – v časti od Strečanského ulice smerom ku kinu, kde je miesto napojenia sa červeného kanalizačného systému na leopoldovský prostredníctvom výlačného potrubia, a na Bernolákovej ulici. Práce na Hollého a Záhradníckej ulici sa zatiaľ ešte nezačali kvôli dlhodobu vysokej úrovni spodných vôd po májových a júnových intenzívnych dažďoch, ale podľa dohody by mali pokračovať aj v týchto miestach hneď, keď to situácia umožní.

Začne sa pracovať aj na námestí a v jeho okolí

Výraznejší pracovný ruch sa zakrátko presťahuje aj na samotné námestie a do jeho bezprostredného okolia. V týchto dňoch sa pripravuje dokumentácia na preloženie elektrických nízkonapäťových rozvodov, rozvodov verejného osvetlenia a mestského rozhlasu do zeme. Preto treba na námestí rátať s rozkopávkami aj v súvislosti s týmito prácami. Zatiaľ nie je úplne jasné, či jestvujúca dlažba bude odstránená z celej časti námestia zo strany od obchodov alebo len v miestach výkopov. Po bezpečnom odskúšaní "podzemnej prevádzky" rozvodov mesto odstráni staré betónové stĺpy a nahradí ich novými, na ktoré sa umiestnia svietidlá verejného osvetlenia aj mestský rozhlas. S týmto projektom, ktorého investorom je mesto a mestskú kasu vyjde na asi 133 tisíc eur (4 milióny korún), súvisí aj rekonštrukcia komunikácie pri pobočke Všeobecnej úverovej banky po zákrutu pri pneuservise v smere ku Kukučnej ulici. Po demontáži stĺpov a rekonštrukcii komunikácie v tomto úseku pribudne aj niekoľko parkovacích miest a krátky chodník.

Park od septembra; začnú aj na Bernolákovej

K avizovaným kanalizačným a prekládkovým prácam na námestí v septembri pribudne aj začiatok projektu rekonštrukcie parku, ktorý je financovaný vo výške 1 milión eur z prostriedkov Európskej únie. Práce na rekonštrukcii by mali byť podľa zmluvy dohotovené do dvanástich mesiacov, teda do septembra budúceho roka. Práve kvôli rozsiahlosti a dlhodobosti prác a istým obmedzeniam počas nich sa vedenie mesta obracia na obyvateľov aj návštevníkov mesta s prosbou o pochopenie a trpezlivosť.

Novej komunikácie sa konečne dočkajú obyvatelia Bernolákovej ulice, ktorí na ňu roky trpezlivo čakali. Uskutočnenie tohto projektu však bolo závislé práve od kanalizácie tejto ulice. Referentka investičnej oblasti mestského úradu Mgr. Jana Jančárová nás informovala o tom, že po dobudovaní uličnej kanalizácie ešte v tomto roku, ak to počasie a technické možnosti dovoľia, začnú na tejto ulici s budovaním jednosmernej cesty s vjazdami do dvorov či domov. Po novej komunikácii sa bude jazdiť v smere od Hlohovskej cesty (mestského úradu) okolo pošty s výjazdom na štátnu cestu a úsek medzi poštou a okolo mäsiarstva k tržnici zostane zónou bez automobilovej premávky. Povrch cesty bude v tomto úseku tvorený zámkovou dlažbou. Na tomto riešení sa na mimoriadnom augustovom zastupiteľstve dohodlo vedenie mesta a poslanci po dlhšej diskusii o technických otázkach financovania odobrili aj s tým súvisiace zmeny v rozpočte mesta. Investíciu vo výške vyše takmer 200 tisíc eur (5,8 milióna korún) by malo zvládnuť mesto samo z tohtoročných rozpočtovaných prostriedkov, no zatiaľ nie je isté, ako sa budú v rozpočte naplňať podielové dane.

Pripravil Juraj Hladký

Vol'by: čakajú nás komunálky a referendum

Po parlamentných voľbách nás v tomto roku čaká ešte dvojvoľbie – referendum, ktoré iniciovala Sloboda a Solidarita a ktoré prezident I. Gašparovič stanovil na sobotu 18. septembra a občania by v ňom mali odpovedať na šesť otázok, dotýkajúcich sa napríklad zrušenia koncesionárskych poplatkov za príjem vysielania Slovenskej televízie a Slovenského rozhlasu, zúženia poslaneckej imunity až na úroveň priestupkových konaní, zníženia počtu poslancov NR SR na sto či možnosti voľby poslancov Národnej rady SR a Európskeho parlamentu cez internet a podobne. Na hlasovanie v referende budú v Leopoldove otvorené dve volebné miestnosti – jedna v mestskej knižnici, druhá v základnej škole a voliči budú môcť svoje právo uplatniť od 7. do 22. hodiny. Tí voliči, čo do 24. augusta nedostali domov oznámenie o čase a mieste referenda, by sa mali obrátiť na matriku mestského úradu. Voličom, ktorí budú v deň referenda vzdialení a chcú uplatniť svoj názor, tu takisto vystavia hlasovací preukaz. O prenosnú hlasovaciu urnu môžu voliči požiadať na mestskom úrade už teraz.

Komunálne voľby po novom

V posledných tohtoročných voľbách budeme vyberať na volebné obdobie rokov 2011 – 2014 spomedzi kandidátov primátora mesta a poslancov. Mestské zastupiteľstvo na svojom májovom rokovaní jednomyselne schválilo oproti voľbám v predchádzajúcich obdobiach azda zásadnú zmenu, keď namiesto uchádzačov rozdelených do troch volebných obvodov budeme voliť poslancov už len v jednom (celomestskom) volebnom obvode. V praxi to bude vyzerať tak, že voliči budú môcť odovzdať hlas ktorémukolvek kandidátovi (kandidátom) v meste. K zmene počtu poslancov pritom nepríde – aj v ďalšom volebnom období bude mestské zastupiteľstvo tvoriť 11 poslancov.

Voľby primátora a poslancov MsZ sa uskutočnia v sobotu 27. novembra. Tradične budú od 7. do 22. hodiny otvorené tri volebné miestnosti, a to v materskej škole, mestskej knižnici a základnej škole. Politické strany a hnutia či nezávislí kandidáti na funkcie primátora a poslancov musia do 3.10. predložiť kandidátne listiny a mestská volebná komisia rozhodne o ich zaregistrovaní do 13. októbra. Nezávislí kandidáti musia predložiť hárky s najmenej 200 podpismi oprávnených voličov, obyvateľov mesta.

(jh)

Mesto dostalo v 1. polroku

o 40% menej podielových daní

Slovenské samosprávy bijú na poplach. Mnohé obce a mestá redukovávajú výkon svojich funkcií, pozastavujú investičné akcie, prepúšťajú úradníkov, zatvárajú knižnice, zatahujú povestné opasky na možnú znesiteľnú mieru. Tam, kde navyše zasiahli do osudov ľudí a obcí aj živelné pohromy, by najradšej na obecné či mestské úrady vyvesili čiernu zástavu...

Celková ekonomická situácia Slovenska a sčasti aj Európy sa prejavila aj na tohtoročných samosprávnych rozpočtoch a pocítil ju aj náš leopoldovský. Veď len za prvý polrok mesto dostalo z podielových daní, ktoré sú jedným z príjmov mestskej pokladne, o celých 40 percent menej peňazí ako minulý rok. Vyjadrené v peniazoch: minulý rok do konca júna mestská pokladnica z podielových daní prijala vyše 413 tisíc eur, v tomto roku len necelých 260 tisíc, teda, prerátané na staré koruny, o vyše 4 a pol milióna korún menej. O tom, akým spôsobom výpadok financií ovplyvňuje život leopoldovskej samosprávy a aké sú vyhliadky ekonomov aj politikov na druhý polrok, sme sa pzhovárali s prednostkou mestského úradu Ing. Zuzanou Pelzlovou.

"Pri príprave rozpočtu na rok 2010 sme obozretne predpokladali nižší objem podielových daní ako v roku 2009 – namiesto minuloročných 740 tisíc eur sme predpokladali čiastku 700 tisíc, no vláda sumu podielových daní ešte zoškrtala, čo v prípade Leopoldova predstavovalo zníženie o ďalších 40 tisíc eur. Tento trend mal pokračujúcu tendenciu a podľa júňových prognóz ministerstva financií to bude v našom prípade dokonca ďalší pokles na úroveň 578 tisíc eur," vyčísluje pokles príjmov prednostka. Pre úplnosť dodajme, že tento typ príjmov predstavuje z celkových rozpočtovaných príjmov mesta 27 percent. Chodu leopoldovskej samosprávy sa neutešená štatistika, našťastie, výraznejšie nedotkla. Mesto plní všetky svoje záväzky a hradí bežné výdavky, ale veľmi pozorne sa na úrovni mestského zastupiteľstva aj mestského úradu zvažuje rozsah investičných akcií, teda posudzujú sa podľa dôležitosti, aktuálnych finančných možností mesta a možných rizík. Vedenie mesta sa usiluje vyhnúť sa náročným úverom a nezaťažovať mestskú pokladnicu, práve preto doktoré investičné akcie nerealizuje.

Ak sa však situácia bude naďalej zhoršovať, napríklad aj čast spomínanej plánovanej rekonštrukcie Bernolákovej ulice sa bude musieť riešiť úverom, resp. bežnou dohodou s dodávateľom prác, ktorý by mal stavbu dofinancovať a mesto mu za zrealizované práce zvyšok doplatí z budúcoročného rozpočtu. *"Aj napriek týmto výpadkom financií v rozpočte v porovnaní s inými samosprávami súčasnej dobrej finančnej kondícii mesta pomohla zmena legislatívy, keď do mestskej pokladne začali plynúť dane zo železníc, ústavu na výkon trestu odňatia slobody a ÚVV, a tie boli v minulosti od daňových povinností odbremenené. V katastri mesta navyše vznikol priemyselný park, ktorý je v súčasnosti takisto nezanedbateľným zdrojom príjmov mesta. Po úprave daní z nehnuteľností v mestskom zastupiteľstve tak začala byť položka vlastných príjmov mesta omnoho zaujímavejšia ako kedykoľvek predtým. Dnes tieto dane tvoria až 40 percent všetkých príjmov mesta,"* vysvetľuje Ing. Z. Pelzlová. Okrem toho sa mesto pomerne úspešne usiluje získavať financie zapájaním sa do väčších i menších grantových výziev či uchádza sa o dotácie Trnavského samosprávneho kraja a grantových agentúr. Nie veľmi bolestné pociťovanie výpadkov pomáha v tomto roku preklenúť aj pozitívny hospodársky výsledok mesta za minulý rok, keď si mesto z vlašajšieho hospodárstva do tohto roka prenieslo zisk 197 tisíc eur (6 miliónov Sk).

S akým výsledkom hospodárenia mesto vkročí do roku 2011, nevedno. Situácia v naplňaní podielových daní sa v júli a auguste dostala na úroveň predchádzajúceho roka, no vzniknuté výpadky z prvej polovice roka už kompenzované nebudú. Z viacerých rokovaní Združenia miest a obcí na Slovensku s novou vládou vzišiel prísľub, že financovanie samosprávy by už nemalo klesnúť do červených čísel a že počas ďalších mesiacov by nemalo dôjsť k ďalšiemu zásadnému prepadu príjmov z podielových daní.

Pre zaujímavosť uvádzame štruktúru príjmov mesta:

príjmy územnej samosprávy 27 %

vlastné príjmy (napr. daň z nehnuteľností...) 40 %

granty a transfery (aj prenesené kompetencie – ZŠ, MŠ a i.) 26 %

finančné operácie (napr. hospodársky výsledok z predchádzajúceho roka) 7 %.

Pripavil Juraj Hladký

Škôlkari sa môžu tešiť na nové detské ihrisko

Aj keď rekonštrukcia materskej školy sa skončila iba prednedávnom, v skvalitňovaní jej prostredia sa pokračuje stále. Po rozsiahlych úpravách, zefektívnení a zestetičnení vonkajška budovy a opravy častí interiéru z prostriedkov európskych fondov sa aktivita, tento raz už za peniaze mesta, presunie do školskej záhrady.

Radosť z nového detského ihriska budú mať naši škôlkari už koncom septembra, pretože tu pribudnú nové atrakcie pre deti. V týchto dňoch sa už pripravuje z vymývaného kameňa dopadová plocha pod preliezačky, pribudne nový kolotoč, hojdačka, hojdačky na strunách a veľký preliezačkový komplex, teda zábavné atrakcie opatrené certifikátmi bezpečnosti a kvality v celkovej hodnote štvrt milióna korún. Okrem toho sa vylepší aj výzor dnešnej záhrady materskej školy – pribudne betónová cestička pre zásobovanie a zrekultivovaný trávnik istotne zaujme sviežou sýtozelenou farbou.

Namiesto je však otázka, či podobne ako iné objekty v meste aj nové detské ihrisko sa nestane centrom pozornosti vandalov či výrastkov. Vedenie mesta preto v budúcnosti nevyklúčuje ani osadenie bezpečnostných kamier práve k areálu materskej školy a na Gojdičovej a Štúrovej ulici, kde by mali kamery odhaliť aj pôvodcov opakujúceho sa rozbíjania a demolovania autobusových zastávok.

(jh)

Jana Kocianová

**v novom šate
opäť
v Leopoldove**

Slnčné sobotné hodové popoludnie po otvorení troch výstav v Dome kultúry ÚVTOS a ÚVV akoby naznačovalo, že tohtoročné hody sa budú niesť v tradičnom a neraz aj trochu ošúchanom duchu. No táto leopoldovská sobota bola pre milovníkov kultúry predsa len trochu iná. Príjemná nálada pre väčšinu tých, ktorí boli na vernisáži hodnotných výstav, pokračovala v Spolkovej záhrade. Krátko pred šestnástou hodinou však napohľad bežný ruch záhrady prerušili hudobníci s príznačnými čiernymi tričkami s nápisom Art Music Orchestra (AMO). Technická a hudobná skúška naznačila, že taký koncert, aký "spustí" orchester na pódiu, naše mesto azda ešte nezažilo. Potvrdilo sa to v priebehu ďalšej hodiny, keď po pár taktach sa orchester naplno rozbehol v plnej sile v jednej zo známych skladieb populárnej hudby v úprave pre viac ako dvadsaťčlenný sláčikový orchester s rytmickou a dychovou sekciou a vokalistkami, ktorého hráči a speváci pochádzajú zväčša z Červeníka a okolia Hlohovca a Piešťan.

Základ orchestra tvorí rod Heskovcov a Bielikovcov, ktoré spájajú manželia Bielikovci. Marek Bielik (inak člen Symfonického orchestra Slovenského rozhlasu v Bratislave) je dirigentom, aranžérom a jedným z hráčov orchestra a Katarína Hesková-Bieliková (pedagogička červeníckej odbočky ZUŠ Hlohovec) vedúcou sláčikovej sekcie Art Music Orchestra. Po niekoľkých filmových a muzikálových skladbách sme sa dozvedeli, že orchester sa vrátil z úspešného turné v Belgicku (boli aj v hlohovskom družobnom meste De Panne), ale napríklad aj to, že spolupracoval so známymi tvármi slovenskej populárnej hudby – napríklad niekdajšími členmi bratislavského kabaretného divadla Tatra revue Norou Blahovou a Zdenom Sychrom. V novom koncertnom programe, ktorým sa orchester predstavil v Leopoldove, vystúpila speváčka Jana Kocianová. Program nazvali podľa novej CD platne OPUSu Otče náš, ktorá spája jej piesne s duchovnou tematikou a slovom kňaza Jána Sucháňa.

Úspech zožala Jana Kocianová najmä skladbami, ktoré poznajú na celom svete milovníci gospelov a spirituálov. V nových úpravách, s bohatými vokálmi a výborným speváckym výkonom protagonistky, ktorá roztlieskala aj leopoldovské publikum (Choď, všetkým o tom spievaj, Ó, šťastný deň, Blízko je cieľ). Fluidum nevšedne zafarbeného a zamatového hlasu však vynikol aj v skladbách, ktoré poznajú poslucháči prostredníctvom rozhlasového vysielania. Veď skladba Kadiaľ ísť, známa pieseň Love Story, bola jednou z prvých, ktoré Jana Kocianová naspievala. Na jej začiatku profesionálnej kariéry ju vďaka nej oslovil aj tím speváka Karla Gotta, s ktorým strávila dve sezóny. Po úvodnom bloku, keď sa atmosféra v Spolkovej záhrade začala pomaly zahusťovať, a aktívne do nej vstúpili aj Leopoldovčania, zazneli známe skladby Ave Maria (Vzývam ťa láska) či Môj pán (Amazing Grace). Sú známe skôr ako príležitostné (vianočné), no vďaka svojej nadčasovej platnosti boli aktuálne aj v takomto type programu podobne aj ako skladby stredného a pomalšieho tempa z pera star-

ších slovenských autorov a Kocianovej spolupracovníkov (napr. Vierošlava Matušíka). Aj keď nie sú natoľko známe, dokážu zaujať aj po rokoch vďaka sviežej a neošúchanej melódii a predovšetkým vďaka novým hudobným nápadom aranžéra skladieb pre orchester AMO Marka Bielika, a výkonu Jany Kocianovej. Aj keď jej kariéra sa začala pred viac ako štyridsiatimi rokmi (v Leopoldove naposledy vystúpila v programe Stretnutia, ktorý režíroval legendárny Ján Roháč a účinkovali v ňom aj Milan Lasica a Július Satinský), aj Leopoldovčania sa mohli presvedčiť, že Jana Kocianová patrí stále medzi predstaviteľky populárnej hudby, na ktorých výkone sa nepodpísal čas. Práve ona je reprezentantkou hudobných osobností, ktoré sú živým dokumentom toho, že spevák si môže dovoliť hudobné "výlety" aj do iných žánrov – ľudovej hudby, džezu či klasiky. Svedčí o tom aj záujem o Janine CD-platne, ktoré sú reedíciami jej vinylových platní OPUSu.

Publikum ocenilo aj jej rozprávanie o tom, ako začínala spievať, o svojich hodových zážitkoch v rodnom Šaštíne-Strážach, ale aj o tom, ako začala spolupracovať s mladými hudobníkmi z Art Music Orchestra. *"Bolo to celkom jednoduché a až prekvapujúce. Minulý rok ma vyhľadal Marek Bielik s otázkou, či by som sa nechcela prísť pozrieť na skúšku orchestra. Vedel, že som vydala CD-platňu, ktorá mala aj svoju duchovnú nadstavbu, a bola by dobrá jej koncertná prezentácia v rámci Roka kresťanskej kultúry. Všetky skladby mali, samozrejme, už naaranžované a nacvičené. Bola som zvukom a potenciálom orchestra nadmieru prekvapená. Môžem povedať, že to bol skutočne zážitok vidieť mladých hudobníkov, ako sa vložili do tejto hudby a ako profesionálne odviedli každý takt. Vypočula som si teda najprv niekoľko skladieb z môjho repertoáru, ktoré Marek Bielik zaranžoval, a keďže sa mi to veľmi páčilo, ani nebolo potrebné veľmi skúšať a zakrátko sme sa predstavili koncertným programom. Je to výborný pocit, keď vás sprevádza takýto veľký orchester naživo v čase, keď svetu dominuje elektronická hudba a mnohých spevákov aj u nás sprevádzajú len lacné syntezátory,"* hovorí o stretnutí s kapelou Jana Kocianová.

Dlhé roky spolupracovala aj s bývalým Tanečným orchestrom Čs. rozhlasu v Bratislave a Orchestrom Gustava Broma, takže na tímovú spoluprácu s big bandom je zvyknutá. *"Aj Jana Kocianová sa nás pýtala, ako sme generačne vnímali hudbu, ktorá vznikla pred 35 rokmi. Odpoveď ju však neprekvapila, pretože tu generačné rozdiely nie sú – trebárs také skladby známeho slovenského dirigenta a autora Vierošlava Matušíka sú také prepracované, že sa na nich ako aranžér a hudobník veľmi rád 'vyhram', pokiaľ ide o rozpis pre nástrojové skupiny. V tomto sme si veľmi porozumeli, aj keď my sme pôvodne primárne hrali len ľudovú hudbu,"* hovorí dirigent orchestra Marek Bielik.

Výkon Jany Kocianovej a telesa ocenil aj primátor Leopoldova Milan Gavorník. V spoločnom neformálnom rozhovore po koncerte sa zrodili azda aj nápady na ďalšie podobné vystúpenia v Leopoldove. Je to logické, pretože do nášho mesta aj vďaka koncertu Art Music Orchestra a Jany Kocianovej sa prišli pozrieť aj cezpoľní, a aj takto môže Leopoldov získať na atraktivite. Jedným z takýchto návštevníkov je Miro Bruna z Trenčína. *"Stojí to za to, veď jej hlas inšpiroval maliarov, básnikov, ale aj recenzentov k rôznym prívlastkom a asociáciám – zamatový, slnečný, tmavý ako včelí med či dokonca škoricový. Mňa osobne jej expresívny, dynamický spev, plný ohnivosti a elegancie, mohutnosti i nehy priťahoval za všetkých čias, nech si už okolo lietali akékoľvek trendy a mená. A preto sa nečudujem, že tieto dva koncerty (na druhý deň po Leopoldove sa Jana Kocianová a Art Music Orchestra predstavili v Červeníku pri zvonici) oslovili tunajších návštevníkov. Nemusia byť pritom ani jej priaznivci, aby tá energia sa na nich preniesla,"* hovorí Miro Bruna, ktorý si už viac ako 30 rokov nenechá ujsť žiadne Janino vystúpenie. Úspech koncertu potvrdil, že aj náročnejšie hudobné žánre majú miesto na populárnej scéne aj v Leopoldove.

Text a foto: Martin Jurčo

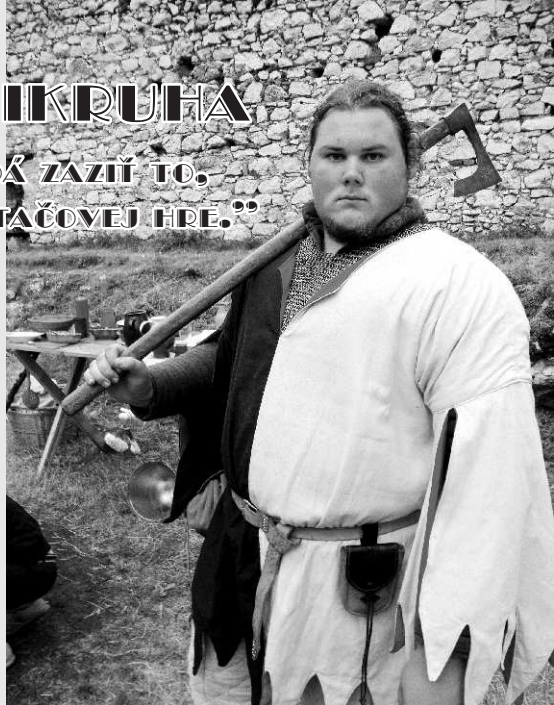
MIROSLAV ŠVIKRUHA

**„V NAŠICH TÁBOROCH SA DÁ ZAZIŤ TO,
ČO INÍ PREŽÍVAJÚ PRI POČÍTAČOVEJ HRE.“**

S cieľom oživiť kus stredovekej uhorskej aj slovenskej histórie sa ešte v júli stretli mladí členovia novovznikajúceho občianskeho združenia historického šermu na jednom z najlákavejších slovenských hradov, v Čachticiach, aby súčasníkom ukázali, ako mohli pred asi šesťsto rokmi žiť naši predkovia. V dobovom historickom tábore, kde členky skupiny pre návštevníkov pripravovali jednoduché dobové jedlá z múky, slaninky a cibule na rošte v hlinených nádobách, sme sa stretli aj s Leopoldovčanom Miroslavom Švikruhom, ktorý patrí k vojenskej družine tejto historickej skupiny. Záľuba týchto mladých ľudí je naozaj netradičná a neukrýva v sebe len kus romantiky či dobrodružstva, ale aj odopierania si a šikovnosti.

Miroslav sa k skupine historického šermu dostal pred niekoľkými rokmi a splnil sa mu tak jeho detský sen. Aj keď každý z členov skupiny môže stvárňovať akúkoľvek historickú vojenskú alebo civilnú postavu konkrétneho obdobia, či už malomocného alebo významného šľachtica, vždy však platí, že musí svoju skupinu vhodne dopĺňať. A to nielen "na scéne"... Táto historická skupina si za svoje obdobie zvolila gotiku, teda obdobie konca 14. a začiatku 15. storočia, a prezentuje sa na slovenských hradoch v scénickom stvárňovaní bojov a bitiek, ale aj bežného života toho obdobia. Práve nedávno sa vrátili zo stretnutia 22 šermiarskych skupín na hrade Stará Ľubovňa. Vidieť 220 ľudí oblečených v dobových kostýmoch, šikovných a rýchlych bojovníkov a jazdcov či krásne dvorné dámy v nestrojenej zábave, to bol skutočný zážitok nielen pre deti, ale aj pre všetkých fanúšikov histórie.

Jazdcov, mníchov aj bojovníkov sme mali možnosť vidieť aj na starobyľom Čachtickom hrade. Miroslav Švikruha v skupine historického šermu stvárňuje príslušníka ťažšej

pechoty a s touto úlohou sa úplne stotožnil. *"Vo vojenskej sfére nechcem byť v postave významného šľachtica, teda byť veľmi zdobený alebo úplne oplechovaný. Na svojom civilnom kostýme ešte budem pracovať, zatiaľ mám o ňom len akú-takú predstavu,"* hovorí. Zato keď sa obliekol do svojho vojenského kostýmu a predviedol aj čo-to zo svojho bojového umenia, istotne by nemal núdzu o angažmány do historických filmov. Súčasťou jeho verného historického vojenského kostýmu a výstroja je tričko z ľanu a nohavice – teda akísi predchodcovia spodnej bielizne, a tzv. lumpy, ktoré by sa dali porovnať k dnešným pančuchám, ibaže sa každá dáva na nohu osobitne. Na hornú časť tela si oblieka prešívanicu a na ňu krúžkovú zbroj a varkoč, ktorý bol v minulosti aj farebným odlišovacím znakom každej vojenskej skupiny, čiže vojaci sa na bojisku podľa varkoča veľmi ľahko rozoznali. Doplnky tvoria plechová helma, krúžková helma, rukavice a prípadne aj iné súčasti. *"Ako zbraň používam svoju jazdeckú sekeru a budem sa usilovať zadovážiť si 1,5-ručný meč, ktorý je nevyhnutný pri našich tréningoch, a takisto jedno-*

ručnú zbraň a štít," vysvetľuje Miroslav a na vlastnej koži nám dokazuje aj fyzickú náročnosť svojho koníčka, keďže len kompletným oblečením sa do vojenského kostýmu oťažie o 50 kilogramov!

Aby priatelia historického šermu a vôbec života v starých dobách si vyskúšali aj čo-to zo šikovnosti svojich predkov, neraz si súčas-

ti svojho výstroja aj sami vytvárajú. Miroslav si takto sám vyrobil celú krúžkovanú košeľu chrániacu hornú časť tela a kuklu. Aj keď je to záľuba, ktorá nepatrí k tým najlacnejším, nevymenil by ju aj preto, že - ako sám hovorí - pocity, ktoré iní mladí ľudia prežívajú pri hraní sa počítačových hier, on prežíva naživo, a teda a o to intenzívnejšie.

Juraj Hladký

Nitalcup a Memoriál Antona Kaisera

Tenisové turnaje tradične aj netradične

V júli a v auguste pripravili členovia LTC Leopoldov dva tenisové turnaje pre rekreačných aj profesionálnych hráčov. Nitalcup prevapil záujmom, no aj mimoriadne priateľskou atmosférou, ktorú vytvorilo takmer dvadsať dvojíc zložených najmä z rekreačných a príležitostných hráčov z Leopoldova, ale aj z okolitých miest. Kvalitné zápasy štvorhry doplnili stretnutia hraničiace s tenisovou exhibíciou, ktoré zabavili nielen divákov, ale aj hráčov.

Turnaj, ktorý sponzorsky podporila firma Nital Leopoldov, tak naplnil všetky očakávania. Na svoje si prišli fanúšikovia bieleho športu, ale aj tí, ktorí sa prišli okrem športu aj zabaviť a aktívne si oddýchnuť. Najviac tenisového umenia napokon predviedla dvojica Róbert Gubáň a Róbert Kupec, ktorí v náročnom finálovom zápase zvíťazili. Na pečenom prasati si však pochutili aj porazení, veď po poriadnom športovom výkone si každý zaslúži doplniť sily dobrým jedlom.

Tradičný hodový turnaj bol tento rok venovaný pamiatke zosnulého predsedu klubu Antona Kaisera. Medzi takmer štyridsiatimi hráčmi z Leopoldova a z Hlohovca boli tradične aj zvučné mená úspešných hráčov staršej i tej mladšej generácie, ktoré zabezpečili dobrú hernú kvalitu turnaja. Súťažilo sa vo štvorhre a v dvoch skupinách dvojhry, do ktorých sa hráči rozdelili podľa kvality na profesionálov a rekreačných hráčov. Turnaj znovu poskytol priestor na príjemné stretnutie leopoldovských a hlohovských hráčov a na kvalitné zápasy.

Dvojhrám rekreačných hráčov nechýbala kvalita ani napätie a po náročných zápasoch sa zaslúženou víťazkou stala mladá domáca hráčka Silvia Orihelová. V druhej skupine dvojhry sa bolo na čo pozeráť už od prvého kola. Napokon sa vo finále stretli tréner a niekoľkonásobný víťaz hodového turnaja Ivan Demeš a jeho zvereneck, úspešný a talentovaný mladík Matúš Brezovský, ktorý sa v minulom roku prebojoval do prvej desiatky hráčov v kategórii starších žiakov. Leopoldovský turnaj mal teda hlohovské finále, v ktorom zvíťazil najmladší účastník turnaja Matúš Brezovský. Z našich hráčov sa najďalej dostal Martin Krajčovič, ktorý skončil na treťom mieste. V štvorhre Leopoldov najdlhšie zastupovala dvojica Richard Brešťanský a Stanislav Irsák, ktorí skončili v semifinále. Finále však už bolo opäť pod taktovkou Hlohovčanov. Jozef Ernst a Stanislav Brna so ctou zastupovali staršiu generáciu a postavili sa proti mladým hráčom Ivanovi Demešovi a Matúšovi Brezovskému, tí však po napínavom súboji zvíťazili. Turnaj prispel k programu hodových podujatí nielen kvalitnými športovými výkonmi, ale aj tradičnou dobrou náladou a priestorom na stretnutie tenisových priaznivcov.

Leopoldovské hody 2010

kultúrne,
zábavné
aj športové lahôdky

Tohtoročné leopoldovské hody boli veru onakvejšie. Svojich príbuzných či známych sme v tomto roku nemuseli pozvať len k nedelnému obedu na chrumkavú kačacinu či iné pôžitkárске špeciality, ale duchovné pookriatie či športové vyžitie nám miestnym aj našim hosťom spestrili viaceré podujatia v Dome kultúry ÚVTOS a ÚVV a v športovo-zábavnom areáli na Trolaskoch. Akoby opticky sa zväčšilo aj námestie, ponúkajúce pri Pranieri či Starej škole príjemné posedenie pri hudbe a cigánskej. Napokon, počas sobotňajšieho večera sa priamo uprostred námestia pred Pranierom ukustočil aj netradičný minikonzert Vrbovských víťazov, ktorý prilákal aj okoloidúcich zvedavcov. Tí skôr športovo naladení zasa mohli sledovať futbalové zápasy, kde leopoldovskí muži v hodovom dueli hviezdne zvíťazili nad Hrnčiarovcami 3:1, nadšenici tenisových raket zasa povzbudzovali svoje favority či favoritov na tenisových dvorcoch počas hodového Memoriálu Antona Kaisera. Návštevníci domu kultúry si mohli počas hodového víkendu prezrieť hneď štyri výberové výstavy – okrem prierezovej výstavy obrazov z tvorby nášho rodáka akademického maliara Emila Pauloviča a jubilejného 10. ročníka výstavy gladiolov sme mohli obdivovať výber z výtvarnej tvorby ďalšieho nášho rodáka, publicistu a maliara Ivana Szabóa a výstavu papierových makiet chrámov a hradov Jozeфа Bartóka.

Sólo mali Devín a Ametyst

Tohtoročná výstava gladiolov mala prívlastok jubilejná. Aj tento raz mohli návštevníci obdivovať stovky nádherných klasov týchto kráľovských kvetov, ako sa gladioly oprávnené prezývajú, a to od vystavovateľov, ktorí už ako krstní otcovia leopoldovských výstav tu vystavujú azda od prvého ročníka – Alojza Mikuláška, Jána Mindára a manželov Galánovcov. "Keď porovnávam prvý ročník našej výstavy a tento jubilejný, je to neporovnateľný rozdiel. Pred desiatimi rokmi to bola naozaj len ukážka gladiolov v porovnaní s tým, čo tu prezentujeme dnes. Výrazne sme odveddy pokročili v pestovaní kvetov aj šľachtení o veľký kus dopredu. Uvedomil som si to práve nedávno, keď som videl výsledky kríženia z rokov 2004 až 2006. Ten pocit je pre mňa inšpiráciou. Tu sa nedá zastáť, dá sa len pokračovať," skromne hodnotí tohtoročnú prezentáciu Vincent Jurík, zakladateľ gladiolárskej tradície v našom meste a jeden z najagilnejších šľachtiteľov gladiolov na Slovensku.

Aj keď rok 2004 bol preňho neúspešný, kvalitné a očarujúce výsledky starších aj mladších krížení prezentoval aj v tomto roku. Leopoldovskú premiéru mali aj dva krížence – Ametyst a Devín. Ako sám zvykne hovoriť, nie sú výsledkom len šikovnosti jeho rúk, ale akoby nad toľ-

kou krásou držal patronát ešte aj ktosi iný... *"Nebyť krízenia, gladioly by som asi ani nepestoval. Práve to, čím vás nová rastlina obdarí, občas aj prekvapí, je to, čo ma stále posúva ďalej,"* uvažuje. Takýmto prekvapením sú aj spomínané dva krížence, ktoré do pestrofarebnej plejády priniesli čosi nové: Ametyst má nádherný kvet a nevidno, že postupne odkvítá – zoschne až celá rastlina, navyše je veľmi pevný, čo dáva podľa pestovateľa záruku, že po pár rokoch a ďalším krížením sa môže z neho dopestovať medzi gladiolmi unikátny kríženec. Aj druhý favorit bol špecifický – vystavovali ho v skleníku v 40-stupňovej horúčave na Agrokomplexe a tu nielenže prežil, ale dokonca mu nakvitali ďalšie kvety. *"Aj gladioly majú isté teplotné nároky a vôbec nemajú rady extrémne teploty. To, že Devín dokázal takto profitovať pri teplotách, keď sa bunka rýchlo opotrebuje a pomaly začína odumierať, je takmer neuveriteľné a dáva mu predpoklad na to, aby sa zaradil medzi mimoriadne trvácne a odolné gladioly,"* so spokojnosťou v hlase hovorí Vincent Jurík a teší sa na to, čím krížence prekvapia pestovateľov aj obdivovateľov gladiolov o rok.

Premiéra makety leopoldovskej pevnosti

Sautorom makiet kostolov a hradov Jozefom Bartókom sme sa stretli už pred rokom ako s jedným z účastníkov projektu Vráťme Slovensku harmoniku, ktorý sa prezentoval v Spolkovej záhrade. Okrem harmoniky mu k srdcu prirástla aj umelecká práca s papierom, lepidlom, farbami a maliarskym plátnom. Už od svojich šestnástich rokov sa venuje tvorbe makiet významných chrámov, kostolov a takisto hradov, ktoré vystavuje jednak doma alebo na putovných výstavách. Jeho leopoldovská výstava však bola o to špecifickejšia, pretože na nej uviedol medzi svoje exponáty aj maketu leopoldovskej pevnosti. *"Ako predloha mi poslúžila kópia plánu pevnosti asi z 50. rokov, keď na nej ešte bol znázornený kostol,"* vysvetľuje nadšenec, rodák z Dolných Plachtiniec.

Práca na tomto modeli nebola časovo taká náročná ako pri daktorých iných jeho dielach. Trvalo mu celé dva dni,

kým sa mu podarilo z papiera postaviť pevnosť obohnanú vonkajším opevnením aj vodnou priekopou a s budovami v jej interiéri. *"Najdlhšie, asi mesiac, mi trvalo, kým som dokončil model Chrámu sv. Petra v Ríme, a veru, aj som ho hodil o zem, kým som ho dorobil. Len som robil a robil, a nič nepribúdalo,"* šibalsky sa smeje vystavovateľ. Na otázku, ktorú maketu má najradšej, odpoveď sám nepozná, keďže, ako hovorí, všetky modely tvoril s láskou a s úsilím po čo najvernejšom zobrazení. Medzi vystavovanými exponátmi pyšne trónili okrem svätopeterského chrámu trnavská Bazilika sv. Mikuláša, moskovský Chrám sv. Vasilu Blaženého či maketa bardejovskej Baziliky sv. Egídia. Záujemci si mohli prezrieť aj Bartókove makety slovenských hradov – medzi nimi aj dominanty Považia, teda Trenčín a Beckov. Na jeho exponátoch je zaujímavé aj to, že ich môžete obdivovať aj zvnútra – pokúsil sa o čo najvernejšie zobrazenie aj interiéru chrámov.

Zbierku J. Bartóka si záujemci môžu v celistvosti pozrieť v Moravskom Svätom Jáne, kde v súčasnosti žije, a predstavuje ju stovka vlastnoručne vyrobených modelov, historických obrazov, ba aj obrazov, ktoré namaľoval sám. Priamo na výstave sme sa presvedčili, že Leopoldov mu, zdá sa, učaril. V blízkom čase sa chystá vyrobiť maketu leopoldovského Kostola sv. Ignáca, ale aj železničnej budovy. *"Budova leopoldovskej železničnej stanice je architektonicky naozaj unikátna. Nech by ste aj prešli celé Slovensko, nenájdete jej podobnú. Nevravím len o jej impozantnosti, ale aj o detailoch, napríklad o lomených strechách na jej budove,"* s nadšením i údivom hovorí umelec, ktorý sa našiel vo viacerých druhoch umenia.

Hody Ivana Szabóa

Hody. Takto príznačne pomenoval súbor svojich vystavovaných diel Ivan Szabó. Pôvodný význam tohto starého všeslovanského slova je "vhodné obdobie", v prenesenom význame "sviatok". A takým sviatkom je pre I. Szabóa aj maľovanie, ktorým azda aj troška relaxuje jeho duch autora literatúry faktu. No a vo sviatok sa každý z nás usiluje ukázať niečo dobré, pekné, vzácné; a presne takto nás nechal do svojej duše nazrieť aj náš rodák. *"Rád maľujem krajinu. Oslovuje ma jej pokoj, a preto vyhľadávam krajinu bez ľudí,"* hovorí I. Szabó, ktorý sa k aktívnej výtvarnej tvorbe dostal aj vďaka priateľstvu s výtvarníkom a karikaturistom Milanom Stanom. *"Aj keď som vyštudoval učiteľskú trojkombináciu slovenčina – dejepis - výtvarná výchova, práve o tej výtvarnej som predpokladal, že sa jej nebudem nikdy venovať, aj keď som maľoval od detstva. Až po dvadsiatich rokoch vďaka Milanovi, ktorý ma pozval maľovať v zátišiach Oravy, Liptova a Záhoria, som začal viac vnikať do tajomstva maľby. Postupne, keď Milan začal vydávať Kocúrkovo, zostal som na tú dobrodružnú cestu sám. Spočiatku som maľoval olejovými farbami, neskôr som zistil, že tempera a najmä akvarel sú mi svojou jemnosťou bližšie, a používam aj gvaš, teda akvarelové farby, do ktorých sa primieša beloba, čo dodáva obrazom lyrickosť či poetickosť,"* uvažuje.

Vystavovaný súbor dominujúcich akvarelov prezentoval viaceré slovenské regióny a svoje miesto si v ňom našiel aj Leopoldov – najmä vďaka obrazom staručkého mosta na Trolaskoch a jesennej Štrkovky. Najmä Trolasky zostali v umelcovej vnímavej duši zafixované od útleho detstva. *"Trolasky sú miesto môjho detstva. Tu som sa hrával, v zime sme si na moste robili slalom, dokonca sme tam mali aj bránky. Pod mostom bola barina a na nej sme sa v zime, keď voda zamrzla, korčuľovali a hrali hokej. V päťdesiatych rokoch hokejka nebola takou bežnou vecou, a tak sme si hokejky vyrábali z vhodných konárov. Keď som dostal na Vianoce skutočnú hokejku a namiesto kvintákov, teda korčúľ, ktoré sme si pripínali na topánky, skutočné kanady, to bolo radosti v chlapčenskej duši!"* spomína si Ivan Szabó, ktorý často vo svojej publicistickej tvorbe používal pseudonym Trolaský.

Mozaiku pripravil Juraj Hladký.

Karikaturista a Pololeopoldovčan František Bojničan

"Narodil som sa na policajnej stanici, pracujem vo väznici"

Prezentoval sa na niekoľkých desiatkach výstav, publikoval takmer vo všetkých slovenských časopisoch a je členom niekoľkých klubov výtvarníkov. Okrem Klubu nespravodlivo plešatých je zároveň členom Združenia výtvarných umelcov západného Slovenska. Karikaturista, pedagóg a Hlohovčan František Bojničan (*1960, Hlohovec) sa predstavil so svojou aktuálnou tvorbou na výstave Osudové čiary v Piešťanskom informačnom centre. Sú to karikatúry, ktoré ho preslávili u nás aj v zahraničí.

František Bojničan pracuje v leopoldovskej väznici, aj preto má k nášmu mestu špecifický vzťah. Pôvodným povoláním je fotograf, ale aj výtvarník, pracoval ako robotník a neskôr ako štátny zamestnanec. Prvú kresbu uverejnil už v roku 1976 v hlohovskom podnikovom časopise, v roku 1992 mal prvú väčšiu výstavu. Jeho "krstným otcom" bol známy (dnes už nebolý) karikaturista z Nového Mesta nad Váhom Miro Ďurža, s ktorým rok nato aj vystavoval. Ako koncipoval autor František Bojničan svoju výstavu? *"Je to výber od prvej výstavy až podnes. Dokonca mám aj jeden obrázok jazvečíka, ktorý som mal ako celkom prvý obrázok na pozvánke k prvej výstave. Bavilo ma kresliť od malička. To, že som sa začal venovať karikatúre, bolo akosi v mojom osude. Jednoducho, bolo dôležité vedieť situáciu alebo myšlienku pretať do kresby. A vedel som jednoducho tú kresbu tať tak, ako bolo treba. Dokážem vystihnúť určitú situáciu. Mám priateľa, akademického maliara, ktorý sám tvrdí, že situáciu nevie tak presne dať na papier. Pri sebe vždy nosím pero a papier a zapisujem si nápady,"* hovorí František Bojničan.

Ako hlohovský lokálpatriot sa aj on prezentuje pod krídlami občianskeho združenia Exlibris Ad Personam Hlohovec (názov vystihuje aj myšlienku združenia: od kníh k osobnostiam Hlohovca), ktoré zastrešuje a propaguje Františka Bojničana aj mimo hraníc Mesta ruží. *"Na tohtoročný Frašacký trň plánujeme pripraviť výstavu a jej súčasťou bude aj výstava venovaná jeho päťdesiatinám. Predtým sme však chceli stihnúť ešte jednu výstavu v Piešťanoch. Autor je tu doma a má tu aj svojich priateľov, napríklad známeho karikaturistu a humoristu Vojtecha Haringa,"* hovorí Helena Pekarovičová z občianskeho združenia Exlibris Ad Personam Hlohovec. František Bojničan sa stal známy aj prostredníctvom časo-

pisu Roháč (uverejňoval tam od roku 1990 až do zániku časopisu koncom roka 1991), neskôr bol napríklad členom združenia Slovenského združenia karikaturistov Formát. Aj to

však zaniklo, preto sa viac orientoval na súťaže a výstavy. Na konte má viac ako pätnásť ocenení a predstavil sa na viac ako tridsiatich miestach u nás, ale aj v Česku. Ako autor sám vtipne poznamenáva, nie je profesionál, má civilné povolanie, pretože z kreslenia sa nedá vyžiť. "Tvrdím, že rozdiel medzi profesionálom a neprofesionálom je taký, že profesionál musí kresliť, pretože sa tým musí živiť. Ja sa tým neživím, takže kreslím vtedy, keď chcem. Azda to je na mojich karikatúrach vi-

dieť," hovorí s úsmevom František Bojničan. No najviac humoru si robí zo svojho narodenia a profesionálneho pôsobenia. "Narodil som sa na policajnej stanici v Hlohovci. Mal som teda opletačky so zákonom (smiech). Vtedy tam však bola pôrodnica. Ďalšie opletačky so zákonom som mal vo svojich 28 rokoch. Vtedy som nastúpil do leopoldovskej väznice. Odvtedy som tam zostal. Nastúpil som v roku 1988, prišli zlé časy – revolúcia, vzbura, úteky väzňov. Vela ľudí odchádzalo, báli sa, a ja som si jednoducho povedal, že neodídem. V súčasnosti som tam pedagógom pre kultúrno-osvetovú činnosť. Nechávam sa teda inšpirovať aj prostredím väznice. Každú situáciu, ktorá sa dá využiť, si zapíšem a aspoň zhruba zakreslím. Preto mám zapísaných vela nápadov, no čas treba aj na ich realizáciu. Keď teda budem na dôchodku, kúpim si malú chatku a všetky tieto myšlienky tam budem realizovať," hovorí František Bojničan. S autorom sa do Piešťanského informačného centra prišli porozprávať jeho kolegovia, z ktorých si mnohí pamätajú ešte bohaté časy viac ako štyroch desiatok plodných rokov humoristicko-satirického časopisu Roháč. "František Bojničan bol priaznivcom humoru známy už pred desaťročiami. Prichádzal na niektoré akcie, napríklad na Novomestský osten, čo bola výstava karikatúr v Novom Meste nad Váhom. A keďže v po-revolučnom čase neboli peniaze na niektoré kultúrne aktivity, stalo sa z tejto výstavy bienále. Okrem toho, že je dobrý kresliar a karikaturista, dobre výtvarne cíti, stal sa dobrým organizátorom. Jeden rok, čo chýbal v Novomestskom ostni, pohotovo vyplnil. Našiel organizačne toľko kapacít, že v Hlohovci v tomto 'medziročí' zorganizoval podobnú výstavu Frašťacký trň. Brali sme ho pôvodne ako benjamínka, aj spolu s nebohým vynikajúcim karikaturistom Mirom Duržom spolu začínali. Nazývali sa Ostré perá. Tento Považský štvorlístok (okrem F. Bojničana a M. Duržu boli členmi aj Vladimír Pavlík a Vojtech Haring – pozn. aut.) bol vtedy veľmi výrazný. František Bojničan akoby sa od začiatku vynoril ako hotový autor, a stále si drží svoju líniu, hľadá, a čo je dôležité, aj v bežnom živote nachádza štavu, ktorá sa nazýva humor," hovorí kurátor výstavy a karikaturista Vojtech Haring.

Text a foto: Martin Jurčo

Leopoldovská organizácia SZTP si pripomína 15. výročie od svojho vzniku

Za prítomnosti hostí sa ešte 10. apríla na výročnej členskej schôdzi zakladajúci členovia leopoldovskej základnej organizácie Slovenského zväzu telesne postihnutých a Zväzu postihnutých civilizačnými chorobami v spomienkach vrátili do roku 1995, keď vznikala leopoldovská pobočka tejto organizácie.

Oficiálnym dňom vzniku je 28. február 1995 a prvá ustanovujúca schôdza sa uskutočnila v zasadačke tunajšieho mestského úradu. Keďže Leopoldov je malé mestečko, organizácia združuje od samého začiatku ľudí so všetkými zdravotnými postihmi a každého veku vrátane detí. Organizácia vznikla si dala za cieľ reagovať na problémy zdravotne postihnutých, pomôcť im riešiť ich sociálne problémy, zapájať sa do spoločenského a kultúrneho života napriek zdravotným problémom, zvyšovať zdravotné povedomie či napomáhať zlepšovaniu zdravotného stavu rôznymi rehabilitačnými a rekondičnými aktivitami. Iniciátorkou založenia organizácie boli Mária Petrášová a Ing. Vladimír Jambor. V prvom výbore prijali funkcie Mária Petrášová ako predsedníčka, Emília Rusnáková, podpredsedníčka, a Jana Galová ako pokladníčka.

Dnes, keď už môžeme troška bilancovať, môžeme sa tešiť z toho, že počas existencie organizácie sa uskutočnilo veľa podujatí, ktoré utužovali priateľské vzťahy. Niektoré akcie sa stali dokonca tradičnými: výlety, koncerty, odborné prednášky, návštevy divadla a kultúrnych podujatí, rehabilitačno-rekondičné pobyty, fašiangové, mikulášske či vianočné posedenia, slávenie Dňa matiek, varenie gulášu a mnohé ďalšie a ďalšie...

Za pätnásť rokov sa z malých detí stali dospelí ľudia, ostatným pribudli rôžky a ubudlo zo síl, zmenilo sa aj zloženie výboru. V takomto duchu hodnotenia a spomínania sa niesla celá výročná schôdza, na ktorú prijali pozvanie aj JUDr. Milan Gavorník, primátor mesta, a Alojz Partel, zástupca Krajského výboru ZŤP. Súčasťou slávnostného stretnutia bolo tradičné blahoželanie jubilantom a ocenenie dlhoročných a zakladajúcich dobrovoľníkov v Leopodove: Márie Petrášovej, dlhoročnej predsedníčky leopoldovskej základnej organizácie a Emílie Rusnákovej *medailou dobrovoľníka*. Za dlhoročnú činnosť bola ocenená aj Margita Mellová. Atmosféru stretnutia spríjemnil pán Vančo svojou hrou na harmonike, a tak sa všetci prítomní len neradi rozchádzali. Zároveň to bolo výzvou do ďalších spoločných chvíľ na pripravovaných podujatiach v nasledujúcom období. Tento rok už spoločne členovia absolvovali februárovú fašiangovú zábavu, odbornú zdravotnú prednášku MUDr. Jána Žáčka a meranie krvného tlaku predsedníčkou SČK A. Piknovou či mestské slávenie Dňa matiek. Predsedníčka Mária Petrášová sa v dňoch 27. – 29. mája zúčastnila ako delegátka za organizáciu na podujatí Medzinárodného dňa zdravotne postihnutých v Lúčkach.

Spomenieme ešte pripravované podujatia, ktoré by sme radi v tomto jubilejnom roku ešte zrealizovali: výlet do Gabčíkova, opekačka, zdravotné masáže, kultúrne podujatia, v júli rekondično-rekreačný pobyt v Kremnici spojený s výletom do Banskej Štiavnice a Svätého Antolu, návšteva termálneho kúpaliska, účasť na benefičnom koncerte zdravotne postihnutých v Bratislave, vianočné posedenie.

Za všetkým sa skrývajú hodiny dobrovoľníctva zanietých ľudí, ktorým právom patrí vďaka a želanie dobrého zdravia, vytrvalosti a entuziazmu do ďalších dní.

MmŠvec.

Zapojili sme sa do kampane

Športovo-kultúrno-vzdelávací projekt Na kolesách proti rakovine existuje už od roku 2003. Zakladateľom kampane je bývalý paralympionik, víťaz Paralympijských hier Sydney 2000 v dráhovej cyklistike Radovan Kaufmann. Pri zrode kampane v roku 2003 intenzívne pomáhal, avšak ešte počas nej prehral svoj boj s rakovinou. Vo veku 25 rokov zomrel. Kampaň sa stala významným projektom Slovenského paralympijského výboru, ktorý ako hlavný organizátor prijal myšlienku zbierky finančných darov na prístroje v boji proti rakovine. Okrem zbierania finančných prostriedkov je cieľom kampane taktiež i robiť širokú osvetu a vyzdvihnúť športovú stránku celého projektu. "Táto

aktivita sa uskutočňuje každoročne približne v 60 mestách a obciach Slovenska. Jeho podstatou je totiž prejsť stanovenú symbolickú trasu na nemotorovom kolieskovom prostriedku, čím účastníci prispievajú aktívnou formou k boju proti rakovine," hovorí športový manažér Slovenského paralympijského výboru Peter Hamaj. Na trase alebo v cieľi cesty na účastníkov čaká kultúrny program, do ktorého sa umelci zapájajú dobrovoľne, a tým prispievajú k rozšíreniu charitatívneho rozmeru podujatia.

Významnou organizátorkou a dobrovoľníčkou v tejto oblasti bola speváčka Eva Mária Uhríková (zomrela na následky rakoviny v roku 2007) a mediálne na projekte spolupracuje manažér Ján Juráš. Do projektu Na kolesách proti rakovine sa zapojili v sobotu 17. júla aj obyvatelia Leopoldova a okolitých obcí. Aktívne sa zúčastnilo niekoľko desiatok obyvateľov, aktívnejší aj symbolickou cestou z Leopoldova do Piešťan a späť. Zámerom organizátora bolo aj zviditeľniť zbierku Na kolesách proti rakovine formou hračky jojo, ktorú si účastníci mohli a stále môžu kúpiť za symbolickú sumu. Zbierku zrealizovalo mesto Leopoldov v spolupráci s dobrovoľníkmi, ktorí príspevky budú zbierať aj počas augusta. Kampaň Na kolesách proti rakovine prispela doteraz Nadácii Výskum rakoviny na zakúpenie niekoľkých dôležitých prístrojov sumou viac ako 150-tisíc eur. Wave System bol prvým prístrojom, ktorý sa vďaka zbierke podarilo zakúpiť. Je ním až so 100% istotou možné zistiť akúkoľvek zmenu v sledovanom úseku DNA. Zabezpečuje kvalitnú detekciu zmien u dedičných foriem rakoviny hrubého čreva a štítnej žľazy. Ďalším z nich bola pulzná elektroforéza, ktorého hodnota je viac ako 41-tisíc eur a umožňuje monitorovať stav chromozómov, stanoviť stupeň ich poškodenia a opravy na úrovni DNA. Aj ďalšie prístroje slúžia v Ústave experimentálnej onkológie SAV v Bratislave základnému aj translačnému výskumu, ale hlavne pri diagnostike nádorových ochorení a hľadaní najlepších foriem liečby rakoviny pre pacientov na celom Slovensku.

A aký bol sumár leopoldovskej samosprávy, ktorá sa po prvýkrát zapojila do projektu? "Mesto môže na prvýkrát skonštatovať úspech. Vyhlásili sme ponuku zapojenia sa do cyklistickej túry po hrádzi. Účastníci zaplatili dobrovoľné štartovné, za ktoré sme im ako protihodnotu poskytli občerstvenie. Teší nás, že na prvýkrát sa zapojilo štrnásť dobrovoľníkov, ktorí absolvovali celistvú trasu tam a späť. V priebehu dňa zároveň naši dobrovoľníci oslovovali obyvateľov mesta, najmä tých, ktorí išli na bicykli či kolieskových korčuliach, predstavili im spomínaný

projekt a požiadali ich, aby venovali ľubovoľnú sumu na projekt Na kolesách proti rakovine. Celková suma vyzbieraných prostriedkov ešte nie je konečná, keďže obyvatelia ešte stále môžu venovať dobrovoľný príspevok, ale v celom rozsahu ho poukážeme nadácii Výskum rakoviny," informovala Kristína Vachanová, organizátorka za Mestský úrad v Leopoldove. Ak ste nemohli prispieť a máte záujem podporiť kampaň ľubovoľným vkladom alebo bankovým prevodom na účet verejnej zbierky číslo 4001198272/7500 alebo zaslaním prázdnej SMS v hodnote jedno euro na číslo 876 v sieti Orange Slovensko. Operátor odvedie na zbierku 100% tejto sumy a samo zaslanie SMS správy zákazníčkovi nespoplatňuje. O programe projektu do konca tohto roka sa môžete dozvedieť viac na internetovej stránke www.spv.sk/na-kolesach/program-kampane, kde sú uvedené aj kultúrne podujatia v rámci tohtoročnej kampane a zároveň máte možnosť overiť si využitie venovaných finančných prostriedkov.

Martin Jurčo

Polstoročné stretnutie

V roku 1960 sme skončili povinnú školskú dochádzku tri triedy v Osemročnej strednej škole v Leopoldove. Triednymi učiteľkami nám boli pani učiteľky Kolláriková, Šoltýsová a Tačovská. Pani Tačovská sa, žiaľ, nášho stretnutia nedožila, ale spomienkovú kyticu kvetov sme položili na jej hrob. Ostatné pani učiteľky s nami vydržali do večerných hodín. Spomínali sme na príchod žiakov z Maduníc, Žilkoviec, Ratkoviec, ktorí od šiestej triedy s nami drali leopoldovské školské lavice, zabľúdili sme aj na stredné školy, ba mnohí aj na vysoké školy. Nevynechali sme zamestnania, rodiny a podobne. Zišli sme sa 38 spolužiaci, žiaľ, devätnásti už nie sú medzi nami. Počas stretnutia sme si prezreli základnú školu, osobitne jej novú prístavbu a nové učebne v nej a v "našich" triedach sme konštatovali, že dnes je škola krajšia, zaujímavejšia a určite sa v nej ľahšie aj zaujímavejšie učí. Na večeru sme sa presunuli do Koliby, kde sme pokračovali v našich debatách. Rozchádzali sme sa napokon so želaním, aby sa naše neformálne stretnutia opakovali, dúfajúc pritom, že v nezmenenom počte. Za nás všetkých sa chcem poďakovať Mgr. O. Galčíkovej za umožnenie krásnych spomienok priamo v škole a Mgr. A. Benkovej za to, že vo svojom voľnom čase nás sprevádzala v škole a tpežlivo sa nám venovala. So srdečnou vďakou od všetkých spolužiakov

Oľga Zennerová, rod. Fabiánová.

Návšteva vzácná aj po rokoch

Pre katolíckych veriacich farnosti Červeník a Leopoldov bolo nedeľňajšie predpoludnie 25. júla trochu iné ako väčšinou býva. Pod verešvárskou zvonnicou v Červeníku sa mali možnosť zúčastniť slávnostnej bohoslužby. Akoby symbolicky – týždeň pred jubilejnými 45. červeníckymi slávnosťami – ju slúžili známe osobnosti, s ktorými sa veriaci stretávali dlhé roky vo svojich farnostiach v Leopoldove a Červeníku.

Veriaci sa teda stretli s dnešným eparchiálnym biskupom Mukačevskej eparchie Milanom Šášikom, kňazom Jánom Adamusom, ktorý v súčasnosti pôsobí vo farnosti bratislavského Starého Mesta – v Kostole Najsvätejšej Trojice, Petrom Haramiom, pôsobiacim dnes v Plaveckom Štvrtku, alebo známym rodákom z Červeníka, viac ako 80-ročným Antonom Adamkovičom. Čo však znamenajú tieto stretnutia pre samých kňazov? Pre Jána Adamusa bol Leopoldov a Červeník len jednou zo zastávok na ceste v jeho farárskom povolaní, no rozšírilo mu to pohľad aj na život v menších farnostiach. *"Leopoldov pre mňa znamená päť rokov života. Najviac si spomínam azda na mladých ľuď, s ktorými sme sa tu stretávali. Moju súčasnú farnosť naplňa asi 30 tisíc ľudí. Do nášho kos-*

tola prichádzajú ľudia, ktorí chodia z iných častí mesta - v Starom Meste ani obyvatelia nežijú," hovorí Ján Adamus.

Najvýraznejšie kontakty medzi farníkmi a "svojím" kňazom dodnes pretrvali u dnešného eparchu Milana Šášika, rodáka z Lehoty pri Nitre. Aj keď v Leopoldove a Červeníku pôsobil ešte pred 33 rokmi, dodnes s ním tunajší veriaci udržiavajú intenzívne kontakty a vzájomné priateľstvá utužujú aj pravidelnými cestami do ukrajinskej Zakarpatskej oblasti. Aj preto krátko po bohoslužbách ho mnoho jeho veriacich prišlo pozdraviť, zastavilo sa na krátky rozhovor a spontánne mu prejavilo svoj obdiv. A ako sa tento charizmatický kňaz pozerá na svoje návraty do Červeníka a Leopoldova?

"Cítim sa tu stále veľmi dobre, bol som tu medzičasom niekoľkokrát, dokonca aj moju prvú biskupskú omšu po vysviacke som slúžil práve tu, bolo to tesne pred mojou cestou na Ukrajinu," hovorí Milan Šášik. A ako porovnáva dnešné farnosti Leopoldov a Červeník? "Dnes sú to dve samostatné farnosti. A práve Leopoldov bol už vtedy takým mestečkom, bol tam celkom iný život, a keďže pochádzam z dediny, Červeník bol pre mňa taký bezprostrednejší kontaktom s ľuďmi. Všade však boli aj dobrí ľudia, ktorí sa zaujímali o cirkev a jej život aj v ťažkých rokoch, takže som tu veľmi rád pracoval," hovorí.

Biskup Milan Šášik si zaspomínal aj na to, ako pred rokmi zmenil prostredie farností na západnom Slovensku za vzdialené oblasti Ukrajiny, aj keď v jej západnej časti. "Mal som vždy blízko k východnému obradu ešte od čias seminára. A mal som túžbu ísť pracovať na východ, čo sa mi splnilo po štúdiách v Ríme. Bol som poslaný na nunciatúru do Kyjeva a Zakarpatie je súčasťou Ukrajiny. Keďže nuncius bol aj administrátorom pre rímskokatolíckych veriacich na Zakarpatí, posielali ma tam veľmi často. Dokonca sa stávalo, že som chodil asi pol roka každý týždeň z Kyjeva do Užhorodu, aby som tam na troch miestach každú nedeľu slúžil boho-

služby, keďže bol nedostatok kňazov. Stávalo sa, že som slúžil aj vo východnom obrade. A keď som sa v roku 2000 vrátil do Zakarpatska pracovať ako kňaz a člen Misijnej spoločnosti Vincenta de Paul, okrem piatich rímskokatolíckych komunít, kde sa slúžilo po slovensky, slúžili sme aj v jednej gréckokatolíckej farnosti. A to miesto sa nachádza na území dnešnej 'mojej' eparchie, takže som tam pôsobil viac ako dva a pol roka ako farár v Perečíne a s mojimi troma spolubratmi sme spravovali okolité farnosti, až kým ma nevymenovali za gréckokatolíckeho biskupa." A ako porovnáva svoju rodnú krajinu a dnešné pôsobenie v Zakarpatsku? "Východná hranica urobila svoje; niekedy to bol plynulý prechod – necítili ste väčšie rozdiely. Povedzme domy za hranicou boli celkom také isté ako na východnom Slovensku. Sovietsky zväz a jeho štyridsaťročná vláda nechala na Zakarpatí svoje stopy, a preto, keď sa tu urobila prísne strážená hranica, tá hranica vidieť aj v materiálnom, aj duchovnom. Slovensko skočilo materiálne dopredu, na Ukrajinu sa viac zápasí s problémami. Myslím si, že duchovne sme si veľmi blízki a je veľa rozdielov, no je aj veľa toho, čo nás spája. Je to slovanský svet, preto sa tam cítim ako doma a je to moja vlasť," uvažuje.

Eparcha sa zamyslel aj nad tým, či mu nie je smutno za jeho rodnou Lehotou či Leopoldovom: "Pôsobil som na mnohých miestach na Slovensku a vždy som si rýchlo zvykol. V čase komunistického štátu ma presúvali často z miesta na miesto. Mám však pekné spomienky na všetky miesta, kde som pôsobil. Svoju prácu na Ukrajine však beriem ako skutočné poslanie pre mňa je Ukrajina môj domov."

Budúci rok biskup M. Šášik oslávi už 35. výročie svojej kňazskej vysviacky. Aj preto neraz dostával otázku, čo preňho znamená kňazské povolanie. "Kňazstvo je pre mňa veľkým darom, je to povolanie, a som veľmi vďačný za to, že sa mi ho dostalo a som rád a vďačný Pánu Bohu, že som mohol slúžiť všade, kde som bol poslaný, hoci v rozličných podmienkach. Myslím si a som presvedčený o tom, že bude stále dostatok tých, ktorí budú počuť volanie Pána, pretože ľudia potrebujú kňazov a dúfam, že Pán bude dávať stále pastierov podľa svojho srdca," hovorí Milan Šášik a zároveň spomenul naplnenie svojej túžby slúžiť Pánu Bohu: "Moja cesta bola dosť jednoduchá, pretože v tom dedinskom prostredí, kde som vyrastal, to bolo v integrite života kresťanskej obce. Pamätám si z detstva, zo školských čias, že bolo veľmi veľa chlapcov, ktorí chceli byť kňazmi. To nie je nič ojedinelé. Ojedinelé je to, že som v tom období zostal v tejto túžbe sám. Sme traja rodáci z Lehoty pri Nitre, kňazi, s odstupom 25 rokov, počínajúc rokom 1950. Som presvedčený, že to bol vplyv rodi-

ny a kňazov, ktorí u nás pôsobili, ale takisto aj vplyv farnosti aj ľudí, s ktorými som sa stretával a s ktorými som žil." A čo by biskup Milan Šášik odkázal farníkom v Leopoldove a Červeníku? "Mám skutočne najkrajšie spomienky na tých 15 a pol mesiaca prvého roku kňazstva, keď som tu slúžil. Bol som rád, že tu bolo veľmi veľa mladých ľudí, ktorí sa zaujímali o duchovný život alebo sa nechali pritiahnúť na rozličné akcie. To je taká zlatá niť aj cez to moje kňazstvo. Mnohé rodiny sa založili vo viere a mám radosť, že vidím, ako ich deti pokračujú v tejto ceste. Teraz som sa napríklad stretol s jedným miništrantom, ktorého otec a krstný otec boli mojimi miništrantmi a je to šťastná kresťanská rodina. Sú to také radostné stretnutia. Aj keď počujem zasa smutné prípady, snažím sa ich zahrnúť do svojich modlitieb a som rád, že oni tiež hovoria, že sa za mňa modlia," hovorí Milan Šášik. V čase škandálov v katolíckej cirkvi a nedôvere voči kňazom sa nebojí budúcnosti a vzájomnej komunikácie medzi veriacimi. "V čase, všetkých spomínaných diskusií v cirkvi som veľmi rád, že sa sem môžem vrátiť, a som rád, že sa môžem každému rovno pozrieť do očí a s radosťou oslovovať ľudí, medzi ktorými som pracoval, s ktorými sme urobili aj keď krátky úsek cesty do večnosti spoločne," dodáva usmievajúc sa biskup Milan Šášik, ktorý sa čas svojej návštevy Leopoldova a Červeníka ponáhlal využiť ešte spoločnými rozhovormi s veriacimi.

Text a foto: (maju)

NAPÍSAŤ O NÁS...

...V ROKU 1971

TROJDNOVÉ MESTO

Kto v nedeľu prechádzal cez Leopoldov, nemohol si nepovšimnúť sviatočné ovzdušie tamojších občanov. "Víta vás mesto Leopoldov", 302-ročný Leopoldov, ktorý vyše 3 storočia čakal na poslednú sobotňajšiu slávnosť, keď sa táto známa obec pri Váhu, stredisko železničiarov, stala najmladším mestom na Slovensku. Leopoldov známy svojou väznicou, Leopoldov, ktorý na východe hraničí s mestom ruž' – Hlohovcom, na severe a západe s Červeníkom a na juhu so Šulekovom. Leopoldov, v ktorom pred vyše tristo rokmi založili pevnosť, ktorú vtedy pomenovali – Leopoldovom. Bola to najmocnejšia pevnosť v Európe. Má ešte dodnes hviezdicový pôdorys v tvare pravidelného šesťuholníka, ktorej základný kameň na prvú zo šiestich bášť

položili na juhovýchode smerom k Hlohovcu ešte v septembri 1665. Na stavbe tejto pevnosti pracovali tisíce poddaných. Niektorí z nich žiadali samotného cisára, aby im povolil postaviť si domčeky okolo pevnosti. Tie domčeky potom niesli názov Mestečko pri Leopoldove, čiže: Neustadl, Neistadl ad penes Praesidium Leopoldoliense.

Obec Leopoldov - dnes už naše najmladšie mesto založili teda remeselníci a robotníci, ktorí pracovali na stavbe pevnosti. Na stavbe pevnosti pracovalo asi tritisíc remeselníkov a robotníkov, ale z nich sa tam iba malá časť usadila. Remeselníci pochádzali z Bavorska a Moravy. Tí, ktorí sa tam usadili, dostali potom za zásluhy pri výstavbe pevnosti a potom neskôr pri obrane proti Turkom a za iné zásluhy od cisára Leopolda I. rôzne výsady. Okrem iného aj mestské súdne právo (v roku 1678), ktorého nemým svedkom je ešte aj dnes pranier – stĺp hanby. Je renesančný, štvorhranný, na bokoch prehĺbený, hore ukončený strieškou, stĺp opatrený kamennými guľami. K nemu vyvážovali občanov za verejné pohoršenie, krádeže ohováranie... a iné priestupky, najčastejšie vtedy, keď bolo na námestíčku najviac ľudí. Pranier stojí v Leopoldove ešte aj dnes, pravda, už iba ako historická pamiatka na časy, chránená Slovenským pamiatkovým úradom.

Aj pevnosť stojí dodnes v Leopoldove. No nie ako nedotknuteľná pamiatka, ale ako známa väznica, pôvodne tiež renesančná protiturecká pevnosť hviezdicovitého tvaru z roku 1669. Pôvodne bola postavená na obranu horného Uhorska proti Turkom, ale okrem menších potyčiek s Turkami vážnejšiu úlohu vtedy nehrala, aj keď o návštevy významných ľudí núdze v žiadnom storočí Leopoldova nebolo. Tak napr. v roku 1812 bol v pevnosti Leopold väznený Napoleon syn Gašpar. V pevnosti si odsedel sedem rokov. Vypustili ho až vtedy, keď prejavoval známky debility.

Prvým slávnym veliteľom leopoldovskej pevnosti (nazvanej tiež panenskou, lebo nikdy nebola dobytá útokom), bol plukovník Ján Michal Rith, staviteľ pevnosti. Je pochovaný v hrobke pevnosti. Na návrh ministra Bacha vydal cisár v roku 1855 dekrét, aby leopoldovská pevnosť bola pretvorená na trestnicu. V nej boli zo začiatku zatvárané aj ženy.

Od tých čas však pretekalo veľa vody dolu Váhom, roky utekali, a Leopoldov začal po oslobodení našej vlasti Sovietskou armádou písať novú históriu. Boli to roky budovania so sľubnými perspektívami a rozvojom. Rozrástol sa priemysel, pretože pôdy okolo Leopoldova bolo málo, a tak iba málo ľudí sa venovalo poľnohospodárstvu. K bývalému Liehovaru, dnes už závodu Slovlik pribudli prevádzky kyseliny citrónovej a toruly, na druhej strane hlbokého jazera pribudlo zase obrovské silo a v tejto päťročnici chcu v Leopoldove postaviť výrobné haly Kovošrotu v náklade 80 miliónov korún. Treba vari spomenúť aj výrobné haly priamo vo väznici – továrnička na nábytok, koberce, papierové vrecúška, pobočka závodov BEZ v Bratislave atď.

A čo slávne jarmoky? Ešte Karol VI. dal výsadnou listinou v auguste 1712 právo na vydržiavanie piatich jarmokov. Z nich jeden chcu teraz Leopoldovčania obnoviť – mal by to byť vraj výročný jarmok na Leopolda pod názvom "Opoldský jarmok".

Inak na ten honor – mesto – sa Leopoldovčania pripravovali už roky. Svoju obec budovali, modernizovali, rozširovali. Dobré komunikácie, kultúrny dom, materská škola, rozšírená obchodná sieť s novými predajňami textilu, obuvi, potravín aj domácich potrieb, výstavba športového areálu a iných úprav verejných priestranstiev, to všetko predchádzalo roky pred poslednou slávnostnou sobotou, v ktorú odovzdali Leopoldovu štatút mesta – najmladšieho mesta na Slovensku.

"Víta vás mesto Leopoldov", vypína sa hrdo nad známym mesto železničiarov už od soboty minulého týždňa. Nad tým mesto, ktoré má za sebou 302-ročnú históriu.

Štefánia ZÚBEROVÁ, Roľnícke noviny 2. február 1971

Nabudúce: Tristoročný Leopoldopolis. Mestečko či mesto? (Práca 27.5.1969)

Gitku zaujalo...

O obraze Panny Márie, Matky ustavičnej pomoci

Obraz vznikol v čase križiackych výprav, keď sa v kresťanskom svete pôsobením svätého Františka a jeho rádu rozšírovala pobožnosť k Ukrižovanému Spasiteľovi a Bolestnej Matičke. Odborníci tento obraz uznávajú ako dielo výborného a zbožného maliara asi z 13. storočia. Až do sklonku 15. storočia (tak vraví starý pergamenový zápis z roku 1500) bol obraz uctievaný na gréckom ostrove Kréta a už vtedy bol povestný zázrakmi. Jedného dňa akýsi kupec posvätný obraz odniesol, ukryl ho medzi svoj tovar a plavil sa do Talianska. Sotva sa loď dostala na šíre more, strhla sa búrka a námorníci už skoro prestali dúfať, že sa živí dostanú na pevninu. Hoci nevedeli nič o skrytom obraze, predsa sa vrúcne modlili k Matke ustavičnej pomoci, aby im pomohla. Boli vyslyšaní. Búrka sa utišila a námorníci sa šťastne dostali k talianskym brehom. Po roku prišiel ten istý kupec počas svojich ciest až do Ríma. Tam ťažko ochorel a cítiac blízkosť smrti, vyjaviť sa plačom svojmu hostiteľovi, čo vykonal, ako tajne odniesol posvätný obraz z miesta, kde skrze neho Matka ustavičnej pomoci konala veľa zázrakov. "Ja čoskoro zomriem," vravel, "ale zaprisahám ťa, aby si tento svätý obraz dal vystaviť v niektorom chráme, kde by mal dôstojné miesto. Tajomné grécke písmená pri hlavách svätých osôb nám našepkávajú, že je tu znázornené druhé zvestovanie. Archanjeli Michal a Gabriel ukazujú Božskému dieťaťu, čo ho čaká, keď vyrastie a oznamujú Svätej Panne: "Budeš matkou bolestnou." Svätá Panna s hlbokým smútkom pozerá z obrazu. Akoby jej padali z očí slzy a jej ústa akoby vraveli: "Ludia, pozrite sa, ako vás milujem! Pre vašu spásu svoje jediné dieťa venujem smrti. Majte ku mne dôveru, ja som Matka ustavičnej pomoci."

Obraz je v súčasnosti vystavený v Kostole sv. Alfonza s kláštorom redemptoristov a je uctievaný po celom svete. Tento nevelký obraz na hlavnom oltári je maľovaný v gréckom slohu. Hlavu Panny Márie pokrýva tmavomodrý plášť, ktorý jej splýva až na plecia. Nad jej čelom žiari veľká hviezda, ktorá je znakom Božského materstva. Plášť i spodný červený odev Panny Márie sú tieňované starým spôsobom, pomocou zlatých čiar. V pravej ruke drží Ježiša oblečeného do zelených šiat a tmavožltého plášťa. Božie dieťa sa prítíska k matke a úzkostlivo hľadá hore, kde sa mu zjavujú dvaja anjeli a prinášajú nástroje ukrižovania. Z jednej nohy akoby sa mu od prelaknutia zošmykla jedna sandála.

Deviatnik k Panne Márii, Matke ustavičnej pomoci

Ó, Mária, Matka ustavičnej pomoci, ukáž, že si tiež mojou matkou a pomôž mi... Daj tiež, aby som to, za čo prosím, len ku cti a sláve Božej a ku spaseniu svojej duše použil. Svätý Alfonz, ktorý si pre svoju nezlomnú dôveru od Najsvätejšej Panny Márie toľko milostí prijal, vyžiadať mi podobnú pevnú dôveru k Matke Ustavičnej pomoci a pros ju, aby mi vyprosila milosť, o ktorú ju tak vrúcne prosím. Večný Otče, v mene svojho jednorodeného syna Pána nášho, Ježiša Krista, a na prímluvu Najsvätejšej Matky, prosím ťa, aby si ma vyslyšať ráčil k väčšej svojej sláve a k spaseniu mojej duše. Amen.

Pripravila Gitka Bayerová

www.psioph.sk

www.fsr.gov.sk

www.esf.gov.sk

Predstavujeme Vám projekt “Ruka v ruke”

Priestor na vašu príležitosť

Partnerstvo sociálnej inklúzie okresu Piešťany a Hlohovec (ďalej len „PSIOPH“) realizuje projekt “Ruka v ruke”. Tento projekt sa realizuje vďaka podpore z Európskeho sociálneho fondu v rámci Operačného programu Zamestnanosť a sociálna inklúzia v Trnavskom samosprávnom kraji v okresoch a mestách Piešťany a Hlohovec. Projektové aktivity sa začali 1. marca 2010 a budú ukončené 31. októbra 2011. Výška nenávratného finančného príspevku je 81 874,80 €.

Cieľom projektu je “Zlepšenie integrácie osôb ohrozených sociálnym vylúčením alebo sociálne vylúčených do spoločnosti v okresoch Hlohovec a Piešťany so zreteľom na rómske komunity”. Špecifickými cieľmi projektu sú: „Podpora aktivít na zlepšenie povedomia verejnosti ale aj samosprávy, štátnej správy, MVO vo vzťahu k marginalizovaným skupinám obyvateľstva a vzbudiť záujem o riešenie ich problémov”, „Posilniť postavenie PSIOPH v regióne zaangažovaním rozhodujúcich orgánov a organizácií, MVO a verejnosti na spolupráci pri identifikácii problémov marginalizovaných skupín”, „Podporiť riešenia na ich opätovné začlenenie do spoločnosti”, „Plniť strategické a akčné plány na podporu zamestnanosti a sociálnej inklúzie a ich monitoring”, „Podporiť komunitný rozvoj, komunitné plánovanie s dôrazom na rómske komunity, komunitnú rehabilitáciu”, „Zvýšiť odbornosť personálu a členov PSIOPH v oblasti sociálnej inklúzie, „Zvýšiť informovanosť marginalizovaných skupín o trhu práce a sociálnych službách”.

Cieľovými skupinami sú zamestnanci verejného aj v neverejného sektoru, dlhodobo nezamestnaní, obyvatelia segregovaných a separovaných rómskych komunít, osoby s nepriaznivým zdravotným stavom.

Partnermi PSIOPH je 26 právnických osôb. Z toho: samospráva: 15 (3 mestá, 11 obcí, VUC), štátna správa: 1- ÚPSVaR Piešťany, občianske združenia: 6, neziskové organizácie: 1, podnikateľské subjekty: 4 (1 akciová spoločnosť, 1 spoločnosť s ručením obmedzeným, 2 živnostníci) a 11 fyzických osôb.

Kontaktné údaje:

Tel. 0918 891 516, kissova.ludmila@psioph.sk, www.psioph.sk, viac informácií www.fsr.gov.sk, www.esf.gov.sk

Spoločenská kronika

Júl - august 2010

Povedali si áno

Milan Kleiman
a Mgr. Miroslava
Polakovičová

Marián Petrovič
a Monika Hajdaková

Bc. Tomáš Drgoň
a Mgr. Monika Vančová

Narodili sa

Sofia Paulíková
Sofia Pisklová
Matej Blaho
Lukáš Modrovský
Tereza Kalivodová
Viktor Čavajda

Naši jubilanti

60-roční

MUDr. Vladimír Breštanský
Mária Cepková
Mária Dzurechová
Tatiana Geričová
Viera Kováčová
Štefan Koza
Olga Pavlovičová
Pavol Šandor
Eva Šandorová

65-roční

Johana Beníková
Štefan Kéri
Karol Olexa
Jozefa Sedmáková
Mária Svetlíková
Ing. Jozef Štrbka

70-roční

Lidia Ďurišová
František Kadlec
PhDr. Roland Osvald
Irena Palkovičová
Ivan Slávik
Emil Sobolčiak
Eva Tomanová

75-ročná

Olga Beňovičová

80-roční

Pavína Benková
Antónia Marcinková
Júlián Vančo
Ignác Vavrovič

81-roční

Olga Horváthová
Irena Ottingerová
Emília Skákalová

82-roční

Mária Haulišová
Štefan Kadlečík
Emília Klačmanová
František Zavadiľ

83-roční

Mária Cibulová
Adela Kluchová
Filip Miklo
Peter Palkovič
Ján Sýkora
Alžbeta Vaváková

84-ročný

Anton Michler

86-roční

Jozef Kadlec
Mária Kadlecová

87-ročná

Magdaléna Vinklerová

90-ročné

Magdaléna Matejčíková
Mária Vykopálová

91-ročná

Mária Kučáková

Srdečne blahoželáme!

Opustili nás

Jozef Čelko
Mariana Danihelová
Ján Jurčo

Česť ich pamiatke.

Spracované dňa 16.8.2010,
Viera Lietavová

časopis obyvateľov Leopoldova

Ročník: 25. Vydáva: Mesto Lčopoldov. Adresa redakcií: Hlohovská cesta 2, 920 41 Lčopoldov.
Redakčná rada: Juraj Hladký – predseda, Mária Moravčíková, Kristína Vachanová, Martin Jurčo.
Asistentka: Maričta Patajová. Telefón: 033/734 22 07. Fax: 033/734 23 88, casopis@lčopoldov.sk.
Vychádza – čas-krát ročne. Inzercia v redakcii. Cena výtlačku: 0,33 EUR. (10 Sk) Náklad: 499 ks.
Tlač: VM-print Lčopoldov. Distribúcia: Roz-irujč sič- domácych prđajcov. Evidenčné číslo: EV 4016/10.

